

SAINTE-BEUVE

12

வரலாற்று இலக்கியமும் இலக்கியத் திறனாய்வும்

12.1. மூயில் மிஷலே (Jules Michelet) 1798–1874

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஃபிரான்ஸ் தேச வரலாற்றில் போர்களும், புரட்சிகளும், ஆட்சிமுறையில் அதிரடித் திருப்பங்களும் பலப்பல நடந்து சமுதாயத்தைக் கலக்கின என்று பார்த்தோம். கவிஞர்களும், எழுத்தாளர்களும் சமூகச் சிந்தனையாளர்களும் சமுதாயத்தில் நிகழ்ந்த விளைவுகளைப் பற்றி எழுதினார்கள். அவற்றின் ஓர் அங்கமாக, நடந்த அரசியல் நிகழ்வுகளை ஆராய்ந்து தொகுத்துத் தம் நாட்டு வரலாற்றை எழுத்தில் வடித்தவர்கள் பலர். அவருள், Augustin Thierry Thiers போன்றவர்கள், நடந்த அரசியல் சம்பவங்களை உள்ளது உள்ளபடி அப்படியே படம் பிடித்தாற்போல் எழுதினர். அவர்கள் தம் சொந்த கருத்துகளை வெளியிடவில்லை. Alexis de Toqueville போன்ற வேறு சில வரலாற்றாசிரியர்கள் நிகழ்ச்சிகளின் விவரங்களை

11 தொகுதிகள் எழுதி வெளியிட்டார்; ஜெசுயிட்ஸ் (Jesuites) எனும் நூலில், மிஷலே கிறித்துவமத ஸ்தாபனங்களின் போக்கு ஃபிரான்ஸ் நாட்டு முன்னேற்றத்திற்கும் சமுதாய மறுமலர்ச்சிக்கும் பெரிய இடை-யூறாக இருந்திருக்கின்றது என்று குறிப்பிடுகிறார்.

ஒரு வரலாற்று நூல் கடந்த காலத்தின் எல்லாத் துறைகளுக்கும் ஒட்டுமொத்தமாக மறுவாழ்வு கொடுத்து மீண்டும் வாழச் செய்வது போல் இருக்க வேண்டும் என்பது மிஷலேயினுடைய கருத்து. “அரசியல் அமைப்பு, மதம், மொழி, இலக்கியம், நுண்கலைகள், கைத்தொழில், விவசாயம் என அனைத்து அம்சங்களையும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். குறிப்பாக, வரலாறு அரசர்களையும், ஆள்பவர்களையும் பற்றி மட்டுமே பேசினால் போதாது; பொதுமக்களைப் பற்றியும் பேச வேண்டும். அவர்களுடைய பெரும்பங்கு இதுநாளவரை இருட்டடிக்கப் பட்டிருந்தாலும் அவர்களே வரலாற்றின் முக்கிய அங்கம்” என்று மிஷலே வற்புறுத்தினார்.

மிஷலே கூறுவார்; “கூட்டுக்கு ஏற்ற பறவை, நாட்டுக்கு ஏற்ற மனிதன்” என்று. அதாவது ஒரு சமுதாயம் வாழும் நாடு, அதன் புவியியல் அமைப்பு, தட்பவெட்ப நிலை, நதிகள், மலைகள் வளம், பயிர்கள் ஆகியவை அங்கு வாழும் மனிதர்களின் தன்மையை நிர்ணயிக்கின்றன. ஆகவே ஒரு தேசத்தின் வரலாறு எழுதும்போது இவையனைத்தையும் சீர்தூக்கிப் பார்க்க வேண்டும். இவைபற்றிய அனைத்து ஆவணங்களையும் துல்லியமாக ஆராய வேண்டும்.”

மிஷலே நல்ல கற்பனைத் திறனும் உணர்ச்சி மிகு கவியுள்ளமும் கொண்டவர். ஆகவே அவருடைய எழுத்தில் மிகை இருக்கும்; “முழு நடுநிலைமை காணப்படும்” என்று கூறுமுடியாது. ஆனால், அவருடைய உயிரோட்டமுள்ள உணர்ச்சி ததும்பும் நடை, அவருடைய பெரிய தொகுப்பிற்கு ஒரு காவியத்தின் பரிமாணத்தைக் கொடுத்து ஒரு வரலாற்று நூலை இலக்கிய நூலாகவே காட்டுகிறது.

விடுத்து அவற்றுக்குப் பின்னணியில் இருந்த, அவை நடக்கக் காரணமாய் இருந்த மாணுட கருத்தோட்ட வளர்ச்சியையும், அரசியல் தத்துவங்களையும் எழுதினர்.

இவ்விரண்டு அணுகுமுறையையும் கலந்து சுமார் நூற்பது ஆண்டுகள் உழைப்பின் பயனாக, நாட்டின் வரலாற்றை ஆராய்ந்து, அதனைச் சுவையுடன், மிகுந்த இலக்கிய நயத்துடன் தந்தவர் Michelet.

ஒரு சாதாரண ஏழைக் குடும்பத்தில் 1798இல் பிறந்த Jules Michelet கல்வியிற் சிறந்து விளங்கினார்; உயர் கல்வி கற்றுப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியரானார்; 1831இல் தேசிய ஆவணக் காப்பகத்தில் (Archives Nationales) வரலாற்றுப் பிரிவுக்குத் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். பழம்பொருள்கள் கொட்டிக் கிடக்கும் தூசி படிந்த கூடங்கள் இவருக்கு வரலாற்றில் மிக்க ஆர்வத்தைத் தூண்டிவிட்டன. மிஷலே எழுதுவார்: “மௌனமாக இருப்பதுபோல் தோன்றும் இக்கூடங்களில் நிலவுவது மரண நிசப்தம் அன்று. இதில் ஓர் அசைவு, ஒருமுனகல் கேட்பதை விரைவிலேயே உணர்ந்தேன். பல காலமாக இங்கே குவிந்துகிடக்கும் இக் காகிதக் கட்டுகள், சுவடிகள் எல்லாம் தாங்கள் மீண்டும் உயிர் பெற்று வரவேண்டும் என்றுதான் கேட்கின்றன. இவை வெறுங்காகிதங்கள் அல்ல, இவை எல்லாம் தனிமனிதர்களின் வாழ்க்கை பல்வேறு மாநிலங்களின் வாழ்க்கை, பல்வேறு மக்கள் சமுதாயத்தின் வாழ்க்கை. இவை அனைத்தும் உயிர் வாழ்ந்து-கொண்டிருக்கின்றன. நம்முடன் பேசுகின்றன”.

1831இல் இவர் ரோம சாம்ராஜ்யத்தின் வரலாற்றை ஒரு நூலாக எழுதினார்; பின் ஃபிரான்ஸ் நாட்டு வரலாற்றை ஆராய்ந்து தொடக்கம் முதல் எழுதத் தொடங்கினார்; முதல் ஆறு தொகுதிகள் எழுதினார் (1833–1844); இடையே நிறுத்திவிட்டு ஃபிரஞ்சுப் புரட்சியின் வரலாற்றை ஒரு நூலாக எழுதினார் (1847). மூன்றாம் நெப்போலியன் சர்வாதிகாரி ஆனபோது இவருடைய ஆவணக்காப்பகத் தலைவர் வேலை பறிக்கப்பட்டது. அப்போது தாம் பாதியில் விட்ட ஃபிரான்ஸ் நாட்டு வரலாற்றைத் தொடர்ந்து எழுதினார்; ஏழு முதல் பதினேழாவரை

12.2. Auguste Comte (1798–1857)

இவர் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் சிறந்த சிந்தனையாளர்களில் ஒருவர். இவர் கருத்தின்படி, மாணுடம், மதம் மற்றும் தத்துவம் எனும் கனவுகளிலிருந்து விடுபட்டு, உலகில் காணப்படும் யதார்த்த நிஜங்களுக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்க வேண்டும். அறிவியல் அணுகு முறை ஒன்றே சீரான மாணுட முன்னேற்றத்திற்கு உதவ முடியும் என்பது இவரது கருத்து. சமுதாயத்தின் அங்கங்களையும் அதன் வளர்ச்சியையும் பற்றிப் பேசும் சமூகவியல் (Sociology) எனும் துறையை உருவாக்கியவர் இவரே.

12.3. Fustel de Coulanges (1830–1889)

இவர் ஒரு பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர். வரலாற்றை எப்படி அணுக வேண்டும் என்பது பற்றிச் சில அடிப்படைக் கோட்பாடுகளை இவர் வகுத்துள்ளார்: “வரலாறு என்பது ஒரு கலையன்று, அறிவியல். அனைத்துச் சம்பவங்கள் கிடைக்கும் எல்லா ஆவணங்கள், கலைப் பொருள்கள், தனிமனிதர் குறிப்புகள், கடிதங்கள்—என எல்லாவற்றையும் விருப்பு வெறுப்பின்றிப் பரிசீலிக்க வேண்டும். ஆராயும்போது சந்தேக வினா எழுப்பாமல் எதையும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடாது. வரலாற்றை எழுதும்போது துல்லியமான அடக்கமான நடையில் எழுதவேண்டும். அலங்கார, ஜோடனைகள் நிறைந்த பகட்டு நடையைத் தவிர்க்க வேண்டும்” என்பவை இவருடைய கொள்கைகள். ஃபிரான்ஸ் நாட்டில் பழங்காலத்தில் காணப்பட்ட சமூக அமைப்புகள் பற்றி இவர் ஒரு வரலாறு எழுதியுள்ளார்.

12.4. இலக்கியத் திறனாய்வு: சேந்த் பேவ் (Sainte - Beuve) 1804–1869

பொதுவாக கவிஞர்களும், எழுத்தாளர்களும் கடந்தகால, சமகால இலக்கியப் படைப்புகளைப் பற்றித் தம் கருத்துகளை வெளியிடுவது வழக்கம். தாம் படித்தவைகளை ஆராய்ந்து அதில் மனத்தைக் கவர்ந்த

அம்சங்களைப் பாராட்டியும், பிடிக்காதவற்றைக் குறை கூறியும் அவர்கள் எழுதுவர். ஆனால் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில், ஃபிரஞ்சு இலக்கியத்தில், இலக்கியத் திறனாய்வு தனித்தன்மை பெற்று இலக்கியத்தின் ஓர் அங்கமாகவே இடம் பிடித்தது. Nisard, Girardin, Villemain போன்ற கல்லூரியில் இலக்கியம் போதிக்கும் பேராசிரியர்கள் தாம் எழுதிய இலக்கிய வரலாற்று நூலில், இலக்கியப் படைப்புகளைத் திறனாய்வு செய்து எழுதினார்கள்.

இத்துறையில் தனித்தன்மை பெற்றுத் திகழ்பவர் சேந்த் பேவ்—(Sainte - Beuve) 1804–1869 இவர் கவிதை, நாவல் சில எழுதினார். ஆனால் அவற்றில் இவருக்கு வெற்றி கிட்டவில்லை. மிகுந்த ஏமாற்றம்—மடைந்தார்; இதன் காரணமாகச் சமகால எழுத்தாளர்கள்மேல் ஓரளவு பொறாமைக்கட கொண்டார் எனலாம். கற்பனைகொண்டு படைப்புகள் எழுதுவதை விடுத்து, மற்றவர் எழுதுவதை ஆராய்ந்து நிறைகுறைகளை எடுத்துக்காட்டும் பணியில் முற்றிலுமாக இவர் ஈடுபடலானார்.

இவர் தம் ஆய்வுகளைச் கலைபட வெளியிடும் எழுத்தாற்றல் கொண்டிருந்தார், இவருடைய கட்டுரைகள் தொடராக, வார, மாத இலக்கிய இதழ்களில் பிரசுரமாயின. இவர் தொடர்கள் பின் வரும் இரண்டு தலைப்புகளில் வெளிவந்தன: Portraits Littéraires (இலக்கியப் படைப்பாளிகள்) Causeries du Lundi (திங்கட்கிழமை உரையாடல்கள்). புனைவியல் இலக்கியத்துறை தமக்குப் பிடிக்காத காரணத்தால், சமகால எழுத்தாளர்களை இவர் நடுநிலைமையுடன் நோக்கவில்லை. ஆனால் பதினேழாம் நூற்றாண்டு செல்வியல் படைப்பாளிகளைப் பற்றி இவர் மதிப்பீடு முழுமை பெற்றுத் திகழ்கிறது. இவர் வெளியிட்ட நூல்கள் பதினாறாம் நூற்றாண்டு ஃபிரஞ்சு இலக்கியத்தில் கவிதை நாடகங்களின் வரலாறும் அவற்றின் நிறைகுறைகளும்.

இவருடைய ஆய்வுகள் இலக்கியப் படைப்புகளை மூன்று கோணத்தில் அணுகும்:

செயலன்று. அது அவன் வாழ்ந்த காலத்தின் கட்டாயம்". தம்முடைய இனமைக்கால நினைவுகளை ஒரு நூலாக எழுதியுள்ள இவருக்கு, தாம் வாழ்ந்த காலத்தின் நல்ல சிந்தனையாளர் எனப் பெரும்குழி கிட்டியது.

12.6. தேன்* (TAINE) 1828–1893

சிறந்த பேராசிரியரான தேன் ஒரு வரலாற்று ஆசிரியராகவும், இலக்கியத் திறனாய்வாளராகவும் திகழ்ந்தார். இவருடைய நூல்களில் முக்கியமாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவை

- லஃபோதேனும்** அவருடைய நீதிக்கதைகளும்
- பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஃபிரஞ்சுச் சிந்தனையாளர்கள்
- ஆங்கில இலக்கியத்தின் வரலாறு
- தற்கால ஃபிரான்ஸ் நாட்டின் மூலாதாரங்கள்

இவர் கருத்துப்படி, இலக்கியப் படைப்புகள் அனைத்தும் மூன்று முக்கிய காரணிகளின் கட்டு விளைவு. அவை: 1. பிறவி இனம் (Race), 2. சூழ்நிலை, 3. குறிப்பிட்ட காலகட்டம்.

மேலே குறிப்பிட்ட மூன்று காரணிகளுடன் படைப்பாளியின் தனிப்பட்ட ஆற்றல் திறன் சேர்ந்து செயல்படும்போது கலைப்படைப்பு தோன்றுகிறது என்பதுதான் இவருடைய கருத்து. இவர் 1878இல் ஃபிரஞ்சு அகாதெமி உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

* உச்சரிப்பில் கவனம்! சாதாரணப் பேச்சுவழக்கில் பின் வரும் சொற்—றொடர்களில், "இந்தக் கத்திரிக்காய் சொத்தை" — "திருடன்மையில் கத்தை கத்தையாகப் பணம்" "தை" எப்படி ஒலிக்கிறதோ, அப்படியே "தேன்" என்ற பெயரை உச்சரிக்க வேண்டும்.

** ஃபிரஞ்சு இலக்கியவரலாறு முதல்பாகம், பக்கம் 190–195 பார்க்க.

மனோதத்துவ அணுகுமுறை: படைப்பின் வழியே படைப்பாளியின் சிந்தனை யோட்டத்தையும் மனநிலையையும் ஆராய்வார் சேந்த் பேவ்.

வரலாற்று அணுகுமுறை: இவருடைய ஆய்வில் நூல் வெளியிடப் பட்ட காலத்தின் வரலாற்றுப் பின்னணிக்கு முக்கிய இடமுண்டு.

அறிவியல் அணுகுமுறை: படைப்பின் உட்பொருளைக்கொண்டு, படைப்பாளிகளை இனவாரியாகப் பிரித்துக் காணமுயன்றார் சேந்த் பேவ்.

இவருடைய கட்டுரைகள் ஒவ்வொன்றும் ஒரு கலைப்படைப்பு. இவர் எழுத்துநடை உவமை நயங்களோடு அழகாகவும், விழுவிறப்பிடனும் காணப்படும், (இசை விமரிசனத்தில் தற்காலத்தில் திரு, கப்புடுவின் நினைவு நமக்கு வரும்). விமரிசனம் என்பது பலருடைய பொல்லாப்பையும், மனத்தாங்கலையும் மட்டுமே சம்பாதித்துத் தரும் ஒரு துறையாக இருந்தபோதிலும், அதிலும் ஒரு புதுமையையும், நயத்தையும் புகுத்தியவர் சேந்த் பேவ். இவர் 1844இல் ஃபிரஞ்சு அகாதெமி உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

12.5. ரெனா (Renan) 1823–1892

அறிவியல், மதம், கவிதை ஆகிய இம் மூன்றுக்குமிடையே முரண்பாடு எதுவுமில்லை என்பது இவருடைய கருத்து. பைபிளை ஒரு மதநூல் என்கிற அடிப்படையில் அல்லாமல், ஒரு வரலாற்றுநூல் என்னும் அடிப்படையில் இவர் ஆராய்ந்தார்; 'இயேசுவின் வாழ்க்கை' அல்லது 'கிறித்துவ மதத்தின் தொடக்க கால வரலாறு' என்று ஒரு நூல் எழுதினார்; 1848இல் 'அறிவியலின் எதிர்காலம்' என்று ஒரு நூல் எழுதினார். மனித வாழ்வில் மதம், இலக்கியம் என அனைத்தையும் அறிவியல் பூர்வமாக விளக்கலாம் என்பது இவர் கொள்கை — "எந்த ஒரு கலைப்படைப்பும் (இலக்கியம் உட்பட) வரலாற்றின் ஓர் அம்சமே. படைப்பாளி தான் வாழ்ந்த காலத்தின் கருத்துக்களையே எதிரொலிக்—கின்றான். படைப்பு என்பது ஏதோ ஒரு தனிப்பட்ட மேதைமையின்

13

கவிதை கவிதைக்காகவே

13.1. இந்துமதக் கொள்கைகளுக்கு ஒரு தூரத்து நண்பர்: லெக்கோந்த் த லீஸ் (Leconte de Lisle) 1818–1894

இலக்கியத்தில், நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்திலிருந்து கவிஞன் காதல் — பிரிவு — சோகம் — எனத் தன் சொந்த இன்பதுன்பங்களைப் பற்றியே பாடிப்பாடி வந்ததால் படிப்பவர்களுக்கு அலுப்புத் தட்டி விட்டது. இப்போக்குக்கு ஒருவகை எதிர்மறையாகத் தோன்றுவதுதான் 'கலை கலைக்காவே' எனும் இயக்கம். தெய்யோஃபீல் கொத்தியே மற்றும் சில இளங்கவிஞர்கள் தம் மாற்றுக்கருத்துக்களையும் தாம் படைத்த புதுவகைக் கவிதைகளையும் "தற்காலப் பர்னாக" எனும் இதழில் வெளியிடலாயினர். (கிரேக்கப் புராணத்தில் பர்னாக என்பது கவிதா தேவதை வீற்றிருக்கும் மலையைக் குறிக்கும்). இதன் காரணமாக இந்தக் கோஷ்டியினர் 'பர்னாகக் கவிஞர்கள்' என்றழைக்கப்பட்டனர்.

இவர்களுள் முன்மாதிரியாகவும் மூத்த தலைவராகவும் ஏற்றுக்கொள்ளப்-
பட்டவர் லெக்கோந்த் த லீல்.

13.1.1. வாழ்க்கைக்குறிப்பு

இவர், ஆப்ரிக்கா கண்டத்துக்கு அருகே இந்து மாக்கடலில் ரெயுனியன் (Reunion) எனும் தீவில் 1818 ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். ஃபிரஞ்சு ஆளுமையின் கீழ் உள்ள இத்தீவின் வெப்பமிகு சீதோஷ்ணநிலை (Tropical Climate), பளிச்சிட்டு ஒளிரும் அடர்ந்த பச்சைப் பசேலென்ற செடிகொடிகள் அடர்ந்த காடுகள், அவற்றில் இயற்கையாக வாழும் விலங்கினங்கள் ஆகியவை லெக்கோந்த் த லீல் இளமனத்தில் ஆழப் பதிந்து நின்ற நினைவுகள். இளவயதில் சிலோன், இந்தியா ஆகிய நாடுகளுக்குப் பயணம் வந்த இவர், நம் புதுச்சேரியில் சில காலம் தங்கியிருந்தவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. BURNOUT எனும் இந்தியவியல் வல்லுநரது (Indologist) மொழியாக்கத்தின்வழியே இராமாயணம், மகாபாரதம், பாகவத புராணம், ரிக்வேதம் ஆகியவற்றைப் பற்றி இவர் அறிந்துகொண்டார். இந்திய நாகரிகத்தின் தொன்மையும், கலாசார மேம்பாடும் இவரை மிகவும் கவர்ந்தன. இந்துமதக் கொள்கைகளும், அறிவுபூர்வமான வேத தத்துவக் கருத்தாழமும் இவருடைய மனத்தில் நன்கு பதிந்துவிட்டன.

சட்டம் பயில ஃபிரான்ஸ் வந்தார் லெக்கோந்த் த லீல். சமுதாயம், பொருளாதாரம், மற்றும் அரசியல் பிரச்சினைகளில் வாலிப வயது லெக்கோந்த் த லீலுடைய கொள்கைகள் ஆதர்சநிலையைப் பிரதிபலிப்பவையாக இருந்தன. உயர்ந்த மானுடச் சிந்தனைகளோடு அரசியலை இவர் அணுகினார்; ஆனால் யதார்த்தத்தில் அரசியலில் நடக்கும் தில்லு முல்லுகளும், பதவி பண வெறியும், சீர்கெட்ட தலைவர்களின் நிலையும் இவருக்கு மிக்க ஏமாற்றத்தைத் தந்தன. மனிதஇனத்தின்மீதே இவருக்கு ஒரு கசப்பும, விரக்தியும் தோன்றின. கவிதையில் அடைக்கலம் புகுந்தார் லெக்கோந்த் த லீல். சமகால மனிதர்களின் போட்டி பொறாமை உணர்வுகளும், பொருளீட்டும்

இத்தொகுப்பின் பிற்பகுதியில் கிரேக்க நாட்டின் பண்டைக் காலத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறார் லெக்கோந்த் த லீல். கிரேக்க மொழி வரலாறு, புராணங்கள் ஆகியவற்றை நன்கறிந்தவர் இக் கவிஞர். இவர் ஒமரின் காவியங்களான இலியட், (Iliad) ஒடிசி (Odyssey) ஆகியவற்றை ஃபிரஞ்சில் மொழியாக்கம் செய்திருக்கிறார். பண்டைக்காலக் கிரேக்கச் சமுதாயம் சீரும் சிறப்புமாக வாழ்ந்திருந்தது. இன்றும் உலகம் கண்டு வியக்கும் கலைநுட்பம் கொண்ட சலவைக்கல் சிற்பங்களைத் தந்தது; கலைகள் வழியே அழகை ஆராதித்திருக்கிறது. ஆனாலும் இத்தகைய மேன்மையான பண்டைக்கால கலாசாரங்கள் காலப்போக்கில் சீர்குலைந்து தற்கால அலாதினைக்கு வந்துவிட்டதை எண்ணி வருந்துகிறார் கவிஞர். கிறித்துவ மதம், தாய்மையான சமச் சீர்நிலையில் இயங்கி வளர்ந்து-கொண்டுவந்த சமுதாயத்தை அழித்துத் தற்காலத்தில் காணப்படும் துன்பங்களுக்கெல்லாம் அடிகோலிவிட்டது என்பது லெக்கோந்த் த லீல் கொண்ட கருத்து. பண்டைக்காலங்களின் மாட்சியெல்லாம் அழிந்துபோய் விட்டனவே என்று கவிஞர் ஏங்குகிறார். விரக்தி மேலிட்டால் தற்கால மனிதர்களின் இழிநிலைக்கு விடிவே இல்லாமல் போய்விட்டது என்பதும், அதனால் மரணம் ஒன்றுதான் விடுதலை அளிக்கவல்லது என்பதும் இவரது தீர்மான முடிவு.

“தெய்வீக மரணமே! உன்னுள்தானே அனைத்தும்
அடங்கி ஒடுங்குகின்றன.
உன் குழந்தைகளை விண்மீன்கள் நிறைந்த
உன் மார்பகத்தே புதைத்துக்கொள்.
இடம், காலம், எண் ஆகியவற்றிலிருந்து விடுதலை அளித்து
இவ்வுலக வாழ்க்கையால் கெடுக்கப்பட்ட
அமைதியை மீண்டும் தா”.

(ii) காட்டுமிராண்டி என்றழைக்கப்பட்ட சில நாடுகளைப் பற்றிய கவிதைகள் (Poèmes Barbares) (1862-1878)

இத்தொகுப்பில் ஈஜிப்ட், பெர்ஷியா, ஸ்பெயின் மற்றும் சில வட ஐரோப்பிய நாடுகள் பற்றிய தம் சிந்தனைகளைப் பாடுகிறார் கவிஞர்.

வெறியும், இவருக்கு இவர் வாழ்ந்த காலத்துச் சமுதாயத்தின்மீது ஒரு வெறுப்பை ஏற்படுத்தின. பண்டைக்காலத்தில் மக்கள் சமுதாயம் எவ்வளவு சீரும் சிறப்புமாய் மேன்மையுடன் வாழ்ந்திருக்கிறது என்று எண்ணிப் பார்க்கலானார். அவ்வெண்ணங்களே இவருடைய கவிதைகளாய் மலர்ந்தன.

13.1.2. மூன்று கவிதைத் தொகுப்புகள்

(i) பண்டைக்காலத்தைப் பற்றிய கவிதைகள் (Poèmes Antiques 1852),

இத்தொகுப்பு 54 கவிதைகளைக் கொண்டது. இத்தொகுப்பின் தொடக்கத்தில் லெக்கோந்த் த லீல் ஏழு கவிதைகளில் இந்து மதத்தின் புராணக் கருத்துக்கள் பற்றிப் பேசுகின்றார்: சூரியன், இறந்து-போனவர்களுக்கு வேதச் சடங்குகள், சிவ தனுசு (இராமாயணக் கதை), பகவத் விஷயம் (பரம்பொருள் தத்துவம்), வால்மீகி முனிவரின் மறைவு, புராணக் காதல் கதை, பிருமமா கண்ட பரம்பொருள் தரிசனம் ஆகியவை அவை. கடைசியில் குறிப்பிட்ட இக்கவிதையில், பிருமாவின் கேள்வியும், ஈசுவரனின் விடையும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

பிருமமா: பரம்பொருளே, இப்பூவுலகத்தைத் துயர்களால் நிரப்பி மனிதஆன்மாவின் உள்ளிருந்து நீயும் தற்காலக் துன்பப்பட வேண்டும்?

ஈசுவரன்: ஒ பிருமாவே, சாகவதமான மோனப் பரம்பொருள் மட்டும் தான் உன்மை; மற்றவை அனைத்தும் மாயை-கனவில் காணும் கனவுதான்.

உடல், ஆவி, வானம், மலை, கடல் இவற்றுள் எதுவுமே உண்மையில்லை. இன்பம் துன்பம் என்பவை எல்லாம் மாயை.

பிருமமா: ஒ பகவ, எல்லாச் சந்தேகங்களும் அற்றுப்போய், கடலில் மூழ்கி மறைவது போல் நான் உன்னுள்ளே இரண்டறக் கலந்துவிட வேண்டுகிறேன்.

இடைக்காலத்துச் சீரழிவைப் பற்றிப் பேசும்போது அவை சாபக்கேடான நூற்றாண்டுகள் என்று லெக்கோந்த் த லீல் குறிப்பிடுகிறார்; கிறித்துவ மதத்தினிடத்தின்மேல் தாம் கொண்ட வெறுப்பைக் கொட்டுகிறார்; வொல்தேரைப் போல், போப்பாண்டவர்களின் ஆதிக்க வெறியையும் அம்மதத்தின் பெயரால் நடந்த கொடூரங்களையும் சாடுகிறார்.

மேலும் இத்தொகுப்பில் லெக்கோந்த் த லீல் தூரக்கிழக்கு நாடுகளின் வெப்பம், செடிகொடிகள் அடர்ந்த காடுகள், அங்கு வாழும் விலங்கினங்கள் - பற்றி மிக நுட்பமாக வருணிக்கின்றார். கற்பாறைகள் போன்ற யானைகள் அசைந்தாடிச் செல்வதையும், புலி சிலிர்த்து எழுவதையும், வேங்கை தூங்கி விழிப்பதையும் இவர் வருணனையில் காணமுடிகிறது. “சிறுத்தையின் கனவு” எனும் கவிதையின் ஒரு பகுதியின் மொழியாக்கத்தைக் கீழே காணலாம்:

“இருண்ட காணகத்தில் ஒளி நுழையாத ஓர் இடுக்கில்
தட்டைப் பாயையொன்றின்மீது தன் உடல் ஒட்டி
நீட்டிப் படுத்து நீண்ட நாவைச் சுழற்றித்
தன் பாதம் பளபளக்கப் பலமுறையும் தான் நக்கித்
தூக்க மயக்கத்தால் துவண்ட தன்னுடைய
பொன் நிறக் கண்களைப் புலரவே சிமிட்டியது;
செயலின்றித் தன்வலிமை திரண்டுள்ள சிம்மையில்
வாலை அசைத்து விலாப்புறங்கள் சிலிர்த்த
பசுமை நிறைந்த பழனக் காட்டு ஊடே
மிரண்டலறியோடும் மாட்டின் மிடற்றிடைக்
குருதி வழிந்தோடத் தன் கூரிய நகங்களை
ஆழப் புதைப்பது போல் கனவொன்று கண்டது.”
(Poèmes Barbares)

இதைப் படிக்கும்போது நமக்கு ஆண்டாளின் திருப்பாவையிலும்,

“மாரி மலைமுழைஞ்சில் மன்னிக் கிடந்துறங்கும்
சிரிய சிங்கம் அறிவற்றுத் தீவிழித்து

வேரி மயிர் பொங்க எப்பாடும் பேர்ந்துதறி
மூரி நிமிர்ந்து முழங்கிப் புறப்பட்டு . . .”

என்னும் பாட்டடிகள் நிறைவுக்கு வருகின்றன.

கம்பீரமான கானகத்து மிருகங்களை மட்டுமன்றி, கழுகு வல்லூறு போன்ற வான் அளக்கும் பறவைகளையும் அவற்றைக் கண்டு மற்ற சிறிய உயிரினங்கள் பயந்தோடுவதையும் உயிர் ஒவியமாகவே தீட்டிக் காண்பிக்கிறார் லெக்கோந்த் த லீல். ஒசைநயமிக்க இவருடைய கவிதைகளில் பாலைவனமும், எரிக்கும் வெயிலும், வெப்பநாடுகளின் பசுமை அடர்ந்த இயற்கைச் சூழல்களும் உயிர்பெற்றுக் கண்முன் காட்சியளிக்கும்.

(iii) சோகமிகு கவிதைகள் (Poèmes Tragiques) 1884

இத்தொகுப்பிலும், கவிஞரின் மனக்கசப்பும், மானுட வெறுப்பும் காணப்படுகின்றன.

13.1.3. லெக்கோந்த் த லீலுடைய கொள்கைகள்

“மக்களுடைய வரவேற்பைப் பெற வேண்டும், படிப்பவர் மனத்தைத் தொட்டு உருக்க வேண்டும், என்பதற்காகக் கவிதை எழுதக் கூடாது” என்பது இவருடைய கருத்து. “கவிதை என்பது மக்கள் பொழுது போக்கிற்காக அன்று. அவர்களுக்கு அது புரியவேண்டும், அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியூட்ட வேண்டும் என்பதற்காகப் பாடலில் யாப்பிலக்கண விதிகளைத் தளர்த்தக் கூடாது. பாமரமக்களுக்கு அறிவுரை சொல்வதற்காக ஏற்பட்டதன்று கவிதை.” இவர் எண்ணப்படி, கவிதை அழகின் ஆராதனை, மதவழிபாட்டுக்கு ஒப்பானது. அதில் எந்த சமரசமும் செய்யுகொள்ளக் கூடாது. மனத்தில் தோன்றுவதையெல்லாம் கொட்டி விடுவது கவிதை-யாகாது. கவிதை மலிவுப் பொருளன்று; கடின உழைப்பின் காரணமாக அது வாழவேண்டும். “எழுதியதை மீண்டும் மீண்டும் அடித்துத் திருத்திச் செப்பனீட்டுச் சீரமைக்க வேண்டும் பல முறை, நம் மனத்திற்கு முழுநிறைவு கிட்டும்வரை” என்பார் லெக்கோந்த் த லீல்.

காணப்படாது. மாறாக, வாழ்வின் மகிழ்ச்சியும், வீரத்தின் எழுச்சியும், பளிச்சென்று சூரியன் ஒளிரும் காட்சிகளைக் காணும் உற்சாகமும் காணப்படும். 1895இல் ஃபிரஞ்சு அகாதெமி உறுப்பினராக இவர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். இவருடைய கவிதைகள் இரத்தினச் சுருக்க-மானவை.

13.3. தெயோதோர் த பாவீல் (Théodore de Banville) 1823–1891

பர்னாக இயக்கத்தின் மற்றொரு முக்கிய கவிஞர். இவர் தம் பத்தொன்பதாவது வயதிலேயே முதல் தொகுப்பை வெளியிட்டார். மிகச் சரளமாக எவ்வித முயற்சியும் இன்றி இயல்பாகக் கவிதை பொழியும் இவருடைய அசாதாரண ஆற்றல் மற்ற சமகாலக் கவிஞர்களையே வியப்பிலாழ்த்தியது. எதுகையும், மோனையும் இவருக்கு ஏவலாளிகள். இவர் குறிப்பறிந்து விரும்பும் இடத்தில் அவை வந்து கைகட்டி நிற்கும். இவருடைய உரைநடை எழுத்துகளிலும் கூட அவை வந்து மிளிரும். 1846இல் இவர் எழுதிய STALACTITES எனும் தொகுப்பு பெரிய வெற்றிகண்டது. இவருடைய ODES FUNAMBULESQUES (1857), SAINTE-BEUVE போன்ற இலக்கிய விமரிசகர்களையும், கவிஞர் நண்பர்களையும் வியப்பில் ஆழ்த்தியது. ODE என்பது ஒரு பழங்கால கவிதை வடிவம். Funambulesques என்பது அந்தரத்தில் கம்பியின்மேல் நடந்து காணும் போட்டு வித்தைகள் காட்டுவதைக் குறிக்கும். சொற்களை அம்மாண ஆடி, எதுகை மோனைகளால் ஒசை ஜாலங்கள் புரிந்து பல செப்பிடு வித்தைகள் காட்டிப் படிப்போரை அசத்திவிடுகிறார் பாவீல். இவர் எழுதிய “சிறிய யாப்பிலக்கண நூல்” (Petit Traité de Versification française) கவிஞர்களுக்கு மிகவும் பயனுள்ள நூல். 36 பல்லாத் (Ballades), 12 நாடகங்கள் (இவற்றில் சில நகைச்சுவை நாடகங்களும் உண்டு), ஒரு சிறுகதைத் திரட்டு, வினோத உரையாடல்கள்-என நிறைய எழுதிய பாவீலுக்கு நகைச்சுவை உணர்வு உண்டு. இவருடைய படைப்புகளில்,

“எந்தக் கலையும் அறிவின் வழிவந்த ஓர் ஆடம்பரப்பொருள். உண்மையை உணர்த்துவது, சமூகத்துக்குப் பயனுள்ளதாக இருப்பது, நல்லொழுக்கத்தை ஒம்புவது ஆகியவற்றுக்கும் கலைகளுக்கும் சம்பந்தமில்லை. இவற்றுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டது கலை. அழகுணர்ச்சி ஒன்றே அதன் இலக்கு” என்பார் லெக்கோந்த் த லீல்.

தாம் சொன்ன கொள்கையையெல்லாம் அப்படியே கடைப்பிடித்து, யாப்பு, அணி, விதிகள் பிறழாமல், உருவ அமைப்பில் அப்பழுக்கு இன்றி, ஒரு கைதேர்ந்த சிற்பி முழுக்கவனத்துடன் செதுக்கிய கற்சிலை போல எழிலுடன் காணப்படுவது இவருடைய கவிதைகளின் சிறப்பு.

விக்தோர் உய்கோவின் மரணத்திற்குப் பின், 1886இல் ஃபிரஞ்சு அகாதெமியில் அவருடைய இடத்திற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார் லெக்கோந்த் த லீல்.

பர்னாகக் கவிஞர்கள் வரிசையில் பின்வரும் நான்கு கவிஞர்களும் லெக்கோந்த் த லீலைத் தம் முன்மாதிரியாகக் கொண்டு கவிதை யாத்தவர்கள்:

13.2. எரேதியா (J.M. de Hérédia) 1842–1905

க்யூபாவில் பிறந்தவர்; சட்டம் பயில ஃப்ரான்ஸ் வந்தவர் கவிதையில் ஈடுபட்டார். லெக்கோந்த் த லீலின் முக்கிய சீடர் இவர். இவர் எழுதியது “Les Trophées” (வெற்றியின் அடையாளச் சின்னங்கள்) எனும் தொகுப்பு. இதில் சோனட் எனப்படும் 14 வரிக் கவிதைகள் 118 இருக்கின்றன. இது வெளிவந்தது 1893இல். இவருடைய பாடுபொருள் உலகவரலாற்றில் மறைந்த பல பண்டைய நாகரிகங்கள். உலக நாடுகள் பலவற்றின் இயற்கை எழில் பற்றியும் இவர் பாடல்களில் காணலாம். பர்னாக கொள்கைப்படி அப்பழுக்கற்ற வடிவம் கொண்டவை இவருடைய கவிதைகள். இவற்றில் வருணனைக்கு அதிக முக்கியத்துவம் உண்டு. லெக்கோந்த் த லீலுடைய சீடராக இருந்தபோதும், இவருடைய கவிதைகளில் கசப்போ, மானுட வெறுப்போ

கருத்தாலும் உணர்ச்சி வெளிப்பாடுகள் இவற்றைவிட, அபார சொல்லாட்சியே முதலிடம் பெற்றுத் திகழ்கிறது.

13.4. ஃப்ரீக்வா கொப்பே (François Coppée) 1842–1908

சமுதாயத்தில் ஏழை வாக்கத்தைச் சேர்ந்தவர். 1868இல் வெளியான Intimités (அந்தரங்கம்) எனும் கவிதைத் திரட்டு இவருக்குப் புகழ் தந்தது. லெக்கோந்த் த லீலை மட்டுமன்றி, விக்தோர் உய்கோவையும் தம் முன்மாதிரியாகக் கொண்டார் கொப்பே. ஏழை எளியவர்களின் அன்றாடப் பிரச்சினைகள், அவர்தம் கனவுகள், ஆசாபாசங்கள் ஆகியவற்றைக் கவிதையின் பாடுபொருள் ஆக்கி, படித்தவர்கள் பாமரர்கள் என அனைவரது கவனத்தையும் கவரும் வண்ணம் கவிதைகளைச் சுவை குன்றாமல் அளித்தார் கொப்பே; லெக்கோந்த் த லீல் போல் அல்லாமல், சாதாரணத் தெருவோரக் கடை வீதிக் காட்சிகள், ஏழைகள் வாழ்விடம் போன்றவற்றையும் நுட்பமாக ஒவியம்போல் வருணித்துத் தனித்தன்மை பெற்று ஜனரஞ்சகக் கவிஞராகத் திகழ்ந்தார். 1884இல் ஃபிரஞ்சு அகாதெமி உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஃபிராகவா கொப்பே நீண்ட நாள் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்து 1908இல் இறந்தார்.

13.5. சுய்லி ப்ருய்தோம் (Sully Prudhomme) 1839–1907

இவர் ஒரு வசதியான குடும்பத்தில் பிறந்தவர். விஞ்ஞானக் கல்வி கற்றுப் பொறியாளராகப் பணியேற்ற இவருக்கு அப்பணை பிடிக்கவில்லை. சட்டம் பயின்றார்; பின் அதுவும் பிடிக்காமல் போகவே கவிதைக்கு வந்தார். லெக்கோந்த் த லீல் மற்றும் இதர பர்னாகக் கவிஞர்கள் தொடர்பு இவருக்கு ஏற்பட்டது. தம் இருபத்தாறாவது வயதில் எழுதிய Stances et Poèmes வெற்றி கண்டு இவரை மேலும் மேலும் கவிதை எழுதத் தூண்டியது. இவர் பல தத்துவக் கவிதைகள் எழுதினார். அவற்றுள் பிரபலமான ஒன்று Cygne (அன்னப்பறவை)

என்பது. 'விஞ்ஞானக் கவிதை' எனும் புது ரகத்தை உண்டாக்கியது இவருடைய சாதனை. Le Zénith எனும் கவிதையில் இரசாயன வாயுவால் நிரப்பப்பட்ட ஒரு ராட்சத பலூனில் மூன்று விண்வெளிப் பயணிகள் வானில் எழும்பிப் பறந்த சாதனையை வருணிக்கிறார் கய்லி ப்ரூய்தோம். 1901இல் இலக்கியத்துக்கான நோபல் பரிசை முதன்முதலில் பெற்ற பெருமை இவரையே சாரும்.

14

‘நல்லதோர் வீணை செய்தே...’

ஷார்ல் பொதலேர்

(Charles Baudelaire) 1821–1867

14.1. வாழ்க்கைக் குறிப்பு

ஷார்ல் பொதலேர் பாரீஸ் நகரில் 1821இல் பிறந்தார். இவர் 6 வயதுச் சிறுவனாக இருந்தபோது தந்தையை இழந்தார். அடுத்த ஆண்டு இவருடைய தாய் மறுமணம் செய்து கொண்டார். சிறுவனான பொதலேருக்கு இது மனத்தளவில் பெரும்பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது. பாசப்பிணைப்புகள் அற்றுப்போய்த் தாம் தனியாகவிடப்பட்டது போல் உணர்ந்தார். இத்தனிமை உணர்வு இவர் மனத்துள் ஆறாத வடுவானது. தம் பதினெட்டாம் வயதில் இவர் கல்லூரிப் பட்டம் பெற்றார். படிக்கின்ற பருவத்தே தீய நட்புகள் ஏற்பட்டன. அதனால் தீய பழக்கங்களில்